

A 2014. év végén elhunyt Bíber Pál úr, aki a múlt század II. felében több mint egy testnevelő tanár volt a szolnoki Verseggy Gimnáziumban. Rendkívüli személyiség, határozott egyéniség, imponáló sportember; jó tanár és nevelő volt egy személyben. Felkérést kaptam, mint egykori diákja, hogy az ő emlékére létesítendő - képekkel gazdagon illusztrált – honlaphoz bevezetőt írjak. Íme!

Előszó

Ami Szolnoknak a Damjanich uszoda, az volt a Verseggy Gimnázium a város középiskolásainak, sportolójának. Nem egyedülálló, mégis nagyszerű, büszkén vállalható szintér. Ahogy a Damiban Hasznos Pista bácsi, ugyanúgy a Verseggyben Bíber Pali bácsi volt kikerülhetetlen: kemény, mégis abszolút igazodási pontot jelentő „intézmény” mindkét nagy ember. Határozott kézzel, igényesen és a gazda példamutatásával tartottak rendet a fennhatóságuk alatt. Volt eleje, közepe és vége mindannak, amibe fogtak, amit tettek vagy amit másoktól elvártak. Nem nyápic legények vették körül őket, mégis teljes szívvel ragaszkodtak mindkettőjükhöz a híveik. Jómagam is: habár az MTE ifi focikapusa voltam, el nem blicceltem volna a tornaóráinkat. Sokat veszített Szolnok mindkettejük eltávozásával.

50 évvel ezelőtti történeteket idéznék fel, megemlékezésül. A 60-as évek elején cudar telek is voltak. Bíber Pali bácsi elhatározására felloccsoltuk a gimi udvarát. Így ott nem csak korcsolyázni lehetett napokig, de mini jégkorong bajnokság is indult korizni alig tudó, lelkes sráccokkal. Nagy buli volt, kisebb sérülés nem számított.

Pali bácsi az erő- és a technikai sportok megszállottja is volt. Következésképpen a gimnázium csapata elindult szinte minden olyan versenyen, ahol erőket mértek össze – például dzsúdóban. Volt a versegghysta csapatban olyan túlsúlyos, nagy melák srác is, aki életében nem állt addig tatamin. Persze, kikapott a fiú 4-5 másodperc alatt, a szőnyegről felállni is alig volt képes. Csakhogy jött az edzői vigasztalás: jó volt ez, fiam, hozod a pontot az iskolának!

Tornaóráink előtt rendszeresen volt fül-nyak-frizura tisztasági vizsga Pali bácsi által. Most sajnálom igazán, hogy nem akkoriban voltam tök kopasz. Kaptunk leckét viselkedés-kultúrából, illemtanból is: ránk fért. Bevallom, 40 évvel később nem pont eme tanári módszer szerint tanító(tta)m az emberi jogokat, még sincs semmi, amit abból a korból - az oktatáson felül a korabeli nevelésünkből – kifogásolni kéne.

Bíber Pali bácsi példája, emberi kiállása nálam késleltetve is hatott. Bizonyosan része, szerepe lehetett neki abban, hogy a '80-as évek elejétől, majd 30 éven át, a TF-en sportszakembereket, edzőket, testnevelő tanárokat oktathattam. Tőle is láttam, vettem át, ami amúgy az én szakmám alapigazsága: igenis lehetünk egyszerre vídia-kemények és élő szívbeli donorok, azaz megfér együtt a sportszerűség írott-íratlan normája és győztes emberi kiállás.

Kegyelettel emlékez(z)ünk Bíber Pali bácsira!

Kolláth György, '65-ben érettségizett versegghysta